



Εκπαιδευτικός Αντίλογος

Ανοιχτό βήμα ελεύθερης έκφρασης-Εκδίδεται με ευθύνη της Εκπαιδευτικής Παρέμβασης
του Α' Συλλόγου Αθηνών Εκπαιδευτικών Π.Ε. - Τεύχος 18° - Φθινόπωρο 2013

Στην εποχή του αλλόκοτου φόβου...

Στην εποχή των σκληρών αντιλαϊκών μέτρων που ισοπεδώνουν τις ζωές, το παρόν και το μέλλον ενός ολόκληρου λαού, η στρατηγική της έντασης φαίνεται να αποτελεί μονόδρομο για τους κυρίαρχους κύκλους. Δεν είμαστε ντετέκτιβ ούτε επιθυμούμε να καταφύγουμε σε αστυνομικά σενάρια. Νιώθουμε όμως την ανάγκη να φωνάξουμε αυτό που βλέπουμε γύρω μας. Στα σχολεία και τις γειτονιές μας. Ότι η στρατηγική της έντασης επιδιώκει να σπείρει το φόβο, τη σύγχυση, την αμφιβολία στο λαό. Να μας καθηλώσει στους καναπέδες μας άμοιρους και άβουλους, να παρακολουθούμε μαχαιροβγάλτες και πιστολέρο ενώ την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση και οι κυρίαρχοι κύκλοι, μεθοδικά, νομοσχέδιο το νομοσχέδιο, υφαίνουν την καταστροφή μας.

Ας πάψουμε λοιπόν να είμαστε αφελείς. Ξεκινάμε αυτόν τον Αντίλογο, υπενθυμίζοντας – ως σήμα κινδύνου – τρεις μεγάλες προβοκάτσες. Όχι τόσο σαν κατάθεση άποψης για όσα έχουν συμβεί σε αυτό τον τόπο από τη Μαρίν μέχρι σήμερα. Όσο γιατί κάτι μας λέει ότι **ακόμα δεν έχουμε δει τίποτα...**

Το Ράιχσταγκ στις φλόγες

Το Ράιχσταγκ παίρνει φωτιά στις 27 Φεβρουαρίου 1933 και η αστυνομία ισχυρίζεται ότι βρίσκει μέσα στο φλεγόμενο κτίριο τον Ολλανδό αναρχοκομμουνιστή Μαρίνους Βαν Ντερ Λούμπτε. Βασανίζεται από τις ναζιστικές αρχές και ομολογεί πως ο ίδιος ξεκίνησε την πυρκαγιά στο κοινοβούλιο με σκοπό να καλέσει τους Γερμανούς εργάτες σε εξέγερση κατά του φασιστικού καθεστώτος. Οι θεωρίες για το κατά πόσον ο Βαν Ντερ Λούμπτε ήταν ειλικρινής επαναστάτης ή προβοκάτορας των Ναζί –όπως υποστήριξε το Κομμουνιστικό Κόμμα– ή ακόμα και ο λάθος άνθρωπος τη λάθος στιγμή, **έχουν ελάχιστη σημασία μπροστά στο γεγονός ότι ο Χίτλερ δεν άργησε ούτε δευτερόλεπτο να εκμεταλλευτεί πολιτικά την περίπτωση.** Μόλις το ίδιο βράδυ, συνελήφθησαν 1.500 κομμουνιστές και το γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα, με ποσοστά που άγγιζαν 17%, τέθηκε εκτός νόμου. Την επόμενη κιόλας μέρα, ο Χίτλερ ζητάει και λαμβάνει από τον πρόεδρο Χίντενμπουργκ το "Διάταγμα πυρκαγιάς Ράιχσταγκ", που καταπατά τις περισσότερες πολιτικές ελευθερίες και απαγορεύει την αντιναζιστική προπαγάνδα. Με το ΚΚΓ



εκτός κοινοβουλίου, το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα καταλαμβάνει την πλειοψηφία των εδρών του Ράιχσταγκ (52%), γεγονός που ανοίγει το δρόμο για την επίσημη εγκαθίδρυση του ναζιστικού καθεστώτος.



Η δολοφονία του Τζον Πολκ

Στις 16 Μαΐου 1948, μεσούντος του Εμφυλίου Πολέμου, δολοφονείται στη Θεσσαλονίκη ο αμερικανός δημοσιογράφος Τζορτζ Πολκ, απεσταλμένος του ειδησεογραφικού δικτύου CBS. Η είδηση κάνει τον γύρο του κόσμου. Η Χωροφυλακή Θεσσαλονίκης, επιρρίπτει εξ αρχής την ευθύνη στο ΚΚΕ και συγκεκριμένα στα στελέχη του Μουζενίδη και Βασβανά. Συλλαμβάνεται ο αριστερός δημοσιογράφος της εφημερίδας «Μακεδονία» Στακτόπουλος, ο οποίος ομολογεί ότι βοήθησε τον Μουζενίδη και Βασβανά να σκοτώσουν τον Πολκ. Όπως υποστήριζε μέχρι το τέλος της ζωής του, η ομολογία του ελήφθη κατόπιν σκληρών βασανιστηρίων. Ο Στακτόπουλος καταδικάστηκε σε ισόβιο κάθειρξη για συνέργεια σε ανθρωποκτονία, οι Μουζενίδης και Βασβανάς (ερήμην) στην ποινή του θανάτου ως φυσικοί αυτουργοί. Αργότερα, θα αποκαλυφθεί ότι ο Μουζενίδης το διάστημα της δολοφονίας του Πολκ ήταν νεκρός και ο Βασβανάς εκτός Ελλάδος! Η δικαστική απόφαση ξεθωιάζει και γίνεται λόγος για σκευωρία για να συγκαλυφθεί η δολοφονία του αμερικανού από μυστικές υπηρεσίες και παρακράτος. Πρόθεση της κυβέρνησης ήταν να καταδικάσει τους κομμουνιστές και τον Δημοκρατικό Στρατό για να καταδείξει στο εσωτερικό και διεθνώς ότι οι μαχητές και τα μέλη τους δεν ήταν παρά απλοί δολοφόνοι.



Η έκρηξη στην Πιάτσα Φοντάνα

Η βομβιστική επίθεση της 12ης Δεκεμβρίου του 1969 στην Πιάτσα Φοντάνα στο Μιλάνο άφησε πίσω της 17 νεκρούς και 88 τραυματίες, σηματοδοτώντας την έναρξη της περιόδου «Στρατηγικής της Έντασης» στην Ιταλία. Την περίοδο πριν από τη βομβιστική επίθεση είχε αυξηθεί η αριστερή, αυτόνομη και συνδικαλιστική δραστηριότητα.

Εργάτες και φοιτητές, αλλά και κοινωνικές ομάδες που οργανώνονταν για πρώτη φορά (ομοφυλόφιλοι, φεμινίστριες) πραγματοποιούσαν απεργίες, αυτομείωση τιμών και μαζικές καταλήψεις στέγης και στεκιών. Οι Ιταλικές μυστικές υπηρεσίες, σε μία προσπάθεια κατάπνιξης της αυξημένης αντιπολιτευτικής δραστηριότητας στη χώρα, καθοδήγησαν σειρά τρομοκρατικών ενεργειών, με τη βοήθεια ακροδεξιών ομάδων, κατηγορώντας αριστερές ή αναρχικές ομάδες. Μετά την έκρηξη στην Πιάτσα Φοντάνα, έγιναν πολυάριθμες συλλήψεις αναρχικών, καθώς οι εκρήξεις προβλήθηκαν από το κράτος ως ενέργεια αναρχικής τρομοκρατικής οργάνωσης. Πολλές δολοφονικές επιθέσεις ακολούθησαν την πρώτη, με αποκορύφωμα την έκρηξη στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια το 1984, με 85 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Οι έρευνες αλλά και τυχαία περιστατικά αποκάλυψαν στο πέρασμα του χρόνου τους πραγματικούς δράστες: η σύλληψη το 1972 του 'Νεοταξικού' φασίστα Φράνκο Φρέντα κι η διαπίστωση ότι τα εκρηκτικά της έκρηξης προέρχονταν από τον κύκλο του, ή η απαγγελία κατηγοριών το 1998 από τον μιλανέζο δικαστή Γκουϊντο Σαλβίνι κατά του αμερικανού αξιωματικού Ντέιβιντ Κάρετ—σταθμάρχη της CIA— για στρατιωτική κατασκοπία και άμεση συμμετοχή στα γεγονότα της Πιάτσα Φοντάνα. Ωστόσο, η προβοκάτσια στην Πιάτσα Φοντάνα άνοιξε το δρόμο για μια αλυσίδα βίαιων γεγονότων που οδήγησαν στα μολυβένια χρόνια και στην ήττα των ριζοσπαστικών κινημάτων: το σύστημα κατέφυγε στη λεγόμενη αμυντική τρομοκρατία, μία έμμεση μορφή τρομοκρατίας, η οποία πρέπει πάση θυσία να φαίνεται πως στρέφεται εναντίον του και αντέδρασε κατάλληλα και συντεταγμένα. Κατηγόρησε εκείνους που ήθελε, κάλυψε όσους επιθυμούσε και κατόρθωσε να περάσει τα μέτρα και τα μηνύματα που επιδίωκε με το μικρότερο δυνατό κόστος.

Είμαστε όλοι αντιφασίστες ! (ή μήπως όχι ;)

*Και μεις τι περιμένουμε. Ότι οι κουφοί παραχωρήσεις θα μας κάνουν;
Οι αχόρταγοι κάτι θα μας δώσουν; Ότι οι λύκοι θα μας ταιΐσουνε αντί να μας καταβροχθίσουν; Ότι
από φίλια θα μας προσκαλέσει η τίγρης να της βγάλουμε τα δόντια;
Τέτοια περιμένουμε;
Μπ. Μπρεχτ*

Η εικόνα με το Μιχαολιάκο να οδηγείται στη φυλακή φορώντας χειροπέδες έκανε πολλούς να χαμογελάσουν. Έστω και πικρά – η δολοφονία του Παύλου Φύσσα δεν καταπίνεται ούτε ξεχνιέται.

Ας μην μας διαφεύγει όμως ότι, όπως λέει και το λαϊκό ρητό, γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος : ο κουρνιαχτός από το live show των συλλήψεων και των μεταγωγών κατακάθισε και πίσω του αχνοφαίνονται ήδη οι σκιές του κρατικού και παρακρατικού φασισμού να υφαίνουν το νέο τοπίο της κυριαρχίας τους.



Άλλωστε, καθώς μαινεται γύρω μας η καπιταλιστική κρίση και η φτώχεια πλημμυρίζει τα κοινωνικά υπόγεια, η δουλειά που είχαν αναλάβει οι χρυσαυγίτες δεν έχει ξεπεραστεί ως ιστορική αναγκαιότητα του ελληνικού καπιταλιστικού συτήματος.

Ως μέρος της ευθύνης που μας αναλογεί, ως μαχόμενοι εκπαιδευτικοί και πολίτες, επιχειρούμε να απαντήσουμε σε μια σειρά από κοινότυπους μύθους που κυκλοφορούν ευρέως για τη ναζιστική συμμορία.

Μύθος πρώτος : Η Χρυσή Αυγή είναι αντισυστημικό κόμμα, είναι ενάντια στο μνημόνιο και το κατεστημένο γι' αυτό την χτυπάνε όλοι.

Πόσο αντιμνημονιακή και αντισυστημική είναι η συμμορία, φαίνεται από αυτούς που τη χρηματοδότησαν, επιχειρηματίες και εφοπλιστές, κυκλώματα της νύχτας και του ποδοσφαίρου. (αλήθεια γιατί τόση σιωπή για τις πηγές χρηματοδότησης της συμμορίας;)

Επίσης, από αυτούς που τη συγκάλυπταν και την προωθούσαν, τους κυβερνητικούς/κρατικούς μηχανισμούς και την αστυνομία υπό την προστασία των οποίων εγκληματούσε. Πόσο αντισυστημική είναι, φαίνεται επίσης από τους στόχους της, αυτούς που χτυπάει : Μετανάστες, αριστερούς, αντιεξουσιαστές, Ρομά... Για να μην μιλήσουμε για τις υποκλίσεις του Μιχαολιάκου στη Ντόρα και τις τοποθετήσεις και επερωτήσεις στη Βουλή υπέρ των εφοπλιστών ! **Η ΧΑ δεν είναι αντισυστημικό κόμμα – είναι η πιο σκληρή και φανατικά συστημική οργάνωση.**



Μύθος δεύτερος : Η δολοφονία του Παύλου ήταν μια «άτυχη στιγμή», μια «υπερβολή» ενός φανατικού.

Έχει ειπωθεί εύστοχα ότι οι φασίστες είναι τα σκυλιά των αφεντικών. Συμφωνούμε αλλά



συμπληρώνουμε: όχι τα πιστά σκυλιά των αφεντικών. Έχουν τους δικούς τους σχεδιασμούς. Εκπροσωπώντας τις πιο αντιδραστικές τάσεις του κεφαλαίου και τις πιο αδίστακτες ομάδες του οργανωμένου εγκλήματος και ακολουθώντας ένα σχέδιο ανατροπής εμπνευσμένο από τα φασιστικά κινήματα του μεσοπολέμου, επιδίωξαν να ξεπεράσουν το όριο του 7%, να κυριαρχήσουν. Ο ενδιάμεσος στόχος τους ήταν να επιβάλλουν τη συμμετοχή τους σε ένα μελλοντικό κυβερνητικό σχήμα με τους δικούς τους όρους. Τον τελευταίο μόνο μήνα πριν τη δολοφονία καταγράφουμε : βίαια εισβολή στα άδυτα της παραδοσιακής δεξιάς – Γράμμος/Μελιγαλάς, στα κάστρα της παραδοσιακής αριστεράς Πέραμα/Ζώνη αλλά και σε χώρους και γειτονιές (π.χ. Κορυδαλλός) που ελέγχονται από

ανταγωνιστικά με τη ΧΑ κυκλώματα της νύχτας. Επομένως η επιλογή της δολοφονικής βίας απέναντι σε κάθε εμπόδιο ήταν το μόνο μέσο, ήταν η κεντρική πολιτική τους απόφαση – μια απόφαση που στηριζόταν βάσιμα στην ατιμωρησία και τη συγκάλυψη που απολάμβαναν από το επίσημο κράτος. Η επιλογή της δολοφονίας του Παύλου ήταν ακριβώς η στιγμή της ρήξης. Μετά τη δολοφονία του Παύλου τίποτα πια δεν είναι το ίδιο. Από εκείνο το σημείο και μετά, η κυβέρνηση ή θα μάζευε τους ανεξέλεγκτους φασίστες από την πιάτσα ή θα υπονόμει την ίδια της την ύπαρξη.

Μύθος τρίτος : Η κυβέρνηση αντιμετωπίζει αποτελεσματικά τη συμμορία της Χρυσής Αυγής. Πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη και τους θεσμούς.

Πριν λίγες μέρες, ολοκληρώθηκε η έρευνα για τη διαπλοκή αστυνομίας – Χρυσής Αυγής. Ανακοινώθηκε λοιπόν ότι, σε ένα σώμα που ψηφίζει Χρυσή Αυγή σε ποσοστά που ξεπερνούν το 50%, σε ένα σώμα όπου ολόκληρα αστυνομικά τμήματα λειτουργούσαν ως συγκοινωνούντα δοχεία με τη συμμορία, συνελήφθησαν δέκα (10) όλοι κι όλοι, αστυνομικοί που φέρεται να είχαν σχέση με τη Χρυσή Αυγή ! Η επιχείρηση συγκάλυψης ξεκίνησε ήδη από την πρώτη στιγμή. Όταν το πρώτο πρωινό μετά τη δολοφονία, τα ΜΜΕ έπαιζαν την εκδοχή «φόνος για το ποδόσφαιρο». Η λαϊκή οργή που ξέσπασε μετά το έγκλημα και οι μεγάλες αντιφασιστικές πορείες λειτούργησαν καταλυτικά στις εξελίξεις. Η κυβέρνηση βρέθηκε ανάμεσα στην ανεξέλεγκτη βία της Χρυσής Αυγής και την κατακραυγή της κοινωνικής πλειοψηφίας που ένα μέρος της έβγαινε και στους δρόμους. Έτσι εκ των πραγμάτων έπρεπε να αλλάξει γραμμή : φόρεσε την πανοπλία του «αντιναζισμού» και όρμησε.

Σκεφθείτε : αν η κυβέρνηση, η δικαιοσύνη και οι θεσμοί λειτουργούσαν υπηρετώντας πραγματικά ένα πλαίσιο δικαιοσύνης και ισοπολιτείας, οι Χρυσουαγίτες θα ήταν πίσω από τα κάγκελα εδώ και πολύ καιρό και η δολοφονία του Παύλου δεν θα είχε καν συμβεί. Ήταν ή δεν ήταν εγκληματική οργάνωση η Χρυσή Αυγή όταν δολοφονούσε αιγύπτιους ψαράδες και Πακιστανούς εργάτες ; Όταν οργάνωνε νυχτερινές επιδρομές στο Θησείο, στο Γκάζι και αλλού για να «καθαρίσει» τα μπαρ από τους ομοφυλόφιλους ; Όταν έστηνε δολοφονικές ενέδρες σε αφισκοκολλητές του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ στο Πέραμα ; Όταν παλιότερα επιχειρούσε να δολοφονήσει αριστερούς φοιτητές ; Όλα αυτά δεν τα γνώριζαν οι υπουργοί, οι βουλευτές, οι δημοσιογράφοι των μεγάλων καναλιών; Ή μήπως «έπεσαν από τα σύννεφα» τη μοιραία εκείνη νύχτα ; Καμιά αυταπάτη λοιπόν : η κυβέρνηση κάνει τη δική της δουλειά για να εξυπηρετήσει τους δικούς της στόχους. Μόνο οι μαζικοί λαϊκοί αγώνες μπορούν να αντιμετωπίσουν το φασισμό.

Μύθος τέταρτος : Η κυβέρνηση μπορεί να ολιγόρησε ή να έκανε λάθη. Η δικαιοσύνη, η αστυνομία και τα ΜΜΕ μπορεί να μην λειτούργησαν σωστά, να συγκάλυψαν ή ακόμα και να συνήργησαν. Τώρα όμως οι θεσμοί κινούνται στη σωστή κατεύθυνση. Πρέπει όλοι μαζί, ενωμένοι, πολίτες και θεσμοί, να δώσουμε τη μάχη ενάντια στη Χρυσή Αυγή.

Να κάνουμε δηλαδή μέτωπο με τους αρχιτέκτονες στρατοπέδων συγκέντρωσης, τους βασιανιστές κρατουμένων, τους δημίους οροθετικών, αυτούς που στύβουν ολόκληρη την κοινωνία στις μυλόπετρες των μνημονίων ; Κάτι τέτοιο θα ήταν αφελές. Ο λόγος είναι πολύ απλός. Αυτά τα μέτρα, αυτές οι πολιτικές που ισοπεδώνουν την εργαζόμενη πλειοψηφία μόνο με ένα καθεστώς κοινοβουλευτικής δικτατορίας με δημοκρατικό προσώπείο μπορούν να επιβληθούν. Το κράτος έκτακτης ανάγκης μόνο με τη συνδρομή και συμβολή των παρακρατικών μηχανισμών θα μπορεί να αναχαιτίζει τη λαϊκή οργή, να καταστέλλει και να τρομοκρατεί.

Αυτό που παρακολουθούμε σε live μετάδοση από τις τηλεοράσεις μας είναι η αναδιάρθρωση του πολιτικού σκηνικού και η ανασυγκρότηση του παρακράτους. Μεταπολεμικά στην Ελλάδα ποτέ το παρακράτος δεν εξαρθρώθηκε από το κράτος. Ούτε σήμερα θα εξαρθρωθεί. Όπως στη δεκαετία του '40 αλλά και αργότερα οι δοσίλογοι, οι γερμανοτσολιάδες και οι ταγματασφαλίτες ήταν χρήσιμοι στο αντικομμουνιστικό μέτωπο έτσι και σήμερα οι φασίστες είναι απαραίτητοι σε κυβέρνηση/κράτος/μεγάλα επιχειρηματικά συμφέροντα για να χτυπήσουν τους λαϊκούς αγώνες και τα κοινωνικά κινήματα. Ένας ολόκληρος κόσμος από μπράβους, πορτιέρηδες, σωματοφύλακες, νταραβεριτζήδες κάθε είδους, αξιόμαχος και χρήσιμος για κάθε αφεντικό δεν θα πεταχτεί στο δρόμο. Κάποιοι (λίγοι) θα μπουν φυλακή, κάποιοι θα περιθωριοποιηθούν, κάποιες ταμπέλες θα αλλάξουν, κάποιες στολές θα ξαναραφτούν, κάποιες απαραίτητες προβοκάτσιες θα γίνουν για να θολώσουν τα νερά και το μαγαζί θα λειτουργήσει ξανά – πιθανόν υπό νέα διεύθυνση και όνομα. Στο αντιφασιστικό κίνημα δεν έχουν καμιά θέση όλοι αυτοί που εξέθρεψαν και στήριξαν το φαινόμενο της ΧΑ. Το αντιφασιστικό κίνημα δεν έχει μόνο στόχο τη συμμορία αλλά και τα μνημόνια, τις συμβάσεις, το ρατσισμό, τις πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, τις πολιτικές που οδηγούν στην πείνα και την εξαθλίωση, όλα όσα γεννούν το φασισμό και τη φτώχεια.

Τι σημαίνει όμως «αναδιάρθρωση του πολιτικού σκηνικού : όπως τότε, το αφεντικό «σχόλασε» το ΛΑΟΣ για να μπει στη θέση του η συμμορία (και την ίδια στιγμή διάφορα ασχημόπαπα της ακροδεξιάς, μεταμορφώθηκαν σε κύκνους της δημοκρατίας και παρέλαβαν υπουργικούς θώκους) έτσι και τώρα το αφεντικό μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα αποφασίζει να σπρώξει τη συμμορία στην άκρη για να ετοιμάσει το επόμενο κόλπο του. Καθόλου τυχαία, ο γ.γ. του υπουργικού συμβουλίου Παναγιώτης Μπαλτάκος, είχε αναφερθεί στο «απευκταίο αλλά όχι απίθανο ενδεχόμενο» η ΝΔ να υποχρεωθεί να κυβερνήσει μετά τις επόμενες εκλογές με τη συνεργασία της Χρυσής Αυγής. Άλλωστε, όπως είχε πει έγκαιρα και ο «έγκυρος» δημοσιογράφος του ΣΚΑΙ «και γιατί να μην συνεργαστεί η ΝΔ με μια **πιο σοβαρή Χρυσή Αυγή**»! Πέρα λοιπόν από τη δημιουργία ενός ισχυρού φασιστικού πόλου, που το σύστημα έχει επιλέξει να δημιουργήσει, κρύβονται και σχέδια για την πιθανή μετατροπή του μορφώματος σε «ισότιμο κυβερνητικό εταίρο». Η συμμορία μπορεί να αλλάξει και όνομα. Να γίνει κάτι σαν «εθνικό μέτωπο» (κρατώντας όσα απ' τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά της χρειάζονται) για να ξεφορτωθεί το νεοναζιστικό παρελθόν, να προσλάβει πιο έμπειρο πολιτικό προσωπικό και να δημιουργήσει καινούργιες προοπτικές. Σε κάθε περίπτωση ωστόσο πρόκειται να παίξει τον ρόλο εφεδρικού στρατού δημόσιας τάξης, ανεπίσημου, χωρίς τους περιορισμούς των νόμων, άλλοτε σαν οργανωμένο έγκλημα κι άλλοτε σαν «οργισμένοι πολίτες», για οτιδήποτε τα αφεντικά (τα πραγματικά αφεντικά, «άσπρα» ή «μαύρα») κρίνουν ότι αποτελεί κίνδυνο ή ενόχληση για τα συμφερόντά τους.



Μύθος πέμπτος : Δεν είναι θέμα πολιτικών αντιλήψεων. Είναι θέμα νομιμότητας. Πρέπει να καταδικάσουμε τη βία από όπου και αν προέρχεται. Άλλωστε η διάχυτη κοινωνική βία και η ανομία εξέθρεψαν το φασισμό.



Το ακριβώς αντίθετο συμβαίνει. Η προώθηση από κράτος, πολιτικό κατεστημένο και ΜΜΕ του φασιστικού μορφώματος της Χ.Α. έγινε για να ΠΡΟΛΑΒΕΙ την ριζοσπαστικοποίηση και την - άλλου είδους - οργάνωση του λαού. Η ΧΑ δεν γεννήθηκε από την «βία των κινημάτων» ούτε άνθισε γιατί δεν καταδικάσαμε τη βία «από όπου και αν προέρχεται». Είναι η πιο ακραία και επιθετική απάντηση του πολιτικού και οικονομικού συστήματος απέναντι στα κινήματα και στον κίνδυνο που αυτά συνιστούν για το κατεστημένο. Είναι ο τσαμπουκάς του συστήματος απέναντι σε κάθε μορφή διαμαρτυρίας που ξεφεύγει

από την κοσμιότητα. Αυγά, αποδοκιμασίες και μούντζες εσείς ; Μαχαίρια και ρόπαλα εμείς ! Αν μέχρι χτες οι πολιτικοί του μνημονίου δεν τολμούσαν να κυκλοφορούν στο δρόμο γιατί φοβόντουσαν ότι θα τους πάρουν με τις ντομάτες, τώρα ένας νέος φοβάται να κυκλοφορήσει με τον Τσε Γκεβάρα στην μπλούζα γιατί μπορεί να βρεθεί μαχαιρωμένος. Μετά το 2008 οι εξελίξεις στην ακροδεξιά είναι ραγδαίες ως απάντηση στην κοινωνική πόλωση και το κίνημα του Δεκέμβρη. Η κυβέρνηση εκχωρεί με εργολαβία τον Αγ. Παντελεήμονα στη συμμορία ενώ το ΛΑΟΣ οικειοθελώς παραχωρεί τη θέση του στη ΧΑ στις δημοτικές εκλογές του Δήμου Αθηναίων. Η ανάγκη για μια συμμορία/αντίπαλο δέος στο κίνημα αυξήθηκε ιδιαίτερα μετά τις μεγάλες γενικές απεργίες. Το ΛΑΟΣ και πάλι «οικειοθελώς» αυτοκτονεί πολιτικά προσχωρώντας στην κυβέρνηση Παπαδήμου και αφήνει δεξιά του ένα κενό. Το πολιτικό δυναμικό της ακροδεξιάς δεν

δίστασε καθόλου να μετακινηθεί από τους ακροδεξιούς εθνικιστές προς τους νεοναζί. Όπως παλιότερα, η πολιτική ακροδεξιά, περνούσε με ευκολία από τη χούντα και την ΕΠΕΝ στα μεγάλα κόμματα και από εκεί στο ΛΑΟΣ.

ΛΟΙΠΟΝ, ΚΑΤΣΕ ΓΙΑΤΙ ΜΠΕΡΔΕΥΤΗΚΑ:
ΕΓΩ ΚΑΝΩ ΤΙΣ ΣΚΟΥΠΕΣ ΚΑΙ ΤΑ
ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΚΙ ΕΣΥ ΜΑΧΑΙΡΩΝΕΙΣ
Ή ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ;

ΑΧ... ΑΥΤΗ Η ΜΑΧΗ
ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕ
ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΕΙΝΑΙ
ΓΕΜΑΤΗ ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ...



Από την άλλη πλευρά, η όλη συζήτηση για τη βία, μοναδικό στόχο έχει να σπείρει τη σύγχυση και το φόβο. Οι ίδιες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που ασκούν την πιο σκληρή μορφή βίας καταδικάζοντας στη φτώχεια και την πείνα ένα ολόκληρο λαό, αυτοί που εξαπολύουν τις μεραρχίες των ΜΑΤ και ΔΙΑΣ ενάντια στους διαδηλωτές, αυτοί που επένδυσαν στους φασίστες και την ασύμμετρη βία τους, μας ζητούν σήμερα να «καταδικάσουμε τη βία από όπου κι αν προέρχεται» !

Και προφανώς, κανένας λογικός άνθρωπος δεν επιθυμεί να λύνει τις διαφορές του με ... κλοτσοπατινάδες. Όμως ο στόχος είναι άλλος : να εξομοιωθούν τα εγκλήματα της συμμορίας, αλλά και

κάθε εγκληματική ή δολοφονική ενέργεια με τις δυναμικούς και μαχητικούς αγώνες του λαού και της νεολαίας, τις απεργίες, τις διαδηλώσεις, τις καταλήψεις, αλλά και πιο αντιθεσμικές, αυθόρμητες ή αντισυμβατικές μορφές διαμαρτυρίας ή έκφρασης της λαϊκής οργής, όπως οι αποδοκιμασίες πολιτικών, οι διαμαρτυρίες στις παρελάσεις, τα γιαουρτώματα κλπ. Όλα τα

παραπάνω μαζί μπαίνουν στο μπλέντερ και βαφτίζονται «βία» που πρέπει να εξορκιστεί ως ένοχη για τη γέννηση του φασισμού! Μάλιστα, η λαϊκή «βία» επιδιώκεται να ταυτιστεί με πολιτικούς χώρους και έτσι να κατασκευαστεί το απαραίτητο εμφυλιοπολεμικό κλίμα των δυο πολιτικών «άκρων».

Η θεωρία των άκρων ταυτίζει την «άκρα δεξιά» με την «άκρα αριστερά» με σκοπό να συσπειρώσει τον κόσμο στο «συνετό κέντρο». Τα άκρα παρουσιάζονται φανατισμένα και επικίνδυνα για τον πολίτη και το πολίτευμα. Έτσι το «κέντρο», την ίδια στιγμή που προωθεί την ισοπέδωση της εργαζόμενης πλειοψηφίας, τη φτώχεια, την ανεργία και το φόβο εμφανίζεται ως ο εγγυητής της «κοινωνικής ειρήνης».

Όμως το άκρο είναι πρακτικά ένα και μόνον ένα. Και είναι ο φασιστικός βραχίονας ενός συγκεκριμένου «σώματος εξουσίας», μιας χίμαιρας που είναι η μισή δημοκρατική και κοινοβουλευτική και η άλλη μισή παρακρατική και μαφιόζικη.

Μύθος έκτος : Όλοι αυτοί οι ψηφοφόροι της ΧΑ δεν γνώριζαν τι πραγματικά ψήφισαν. Δεν μπορούμε να χαρακτηρίσουμε μισό εκατομμύριο Έλληνες ως ναζί. Άλλωστε πάντα όταν υπάρχει οικονομική κρίση γεννιούνται τέτοια φαινόμενα. Σε περιόδους ανάπτυξης ο φασισμός είναι περιθωριακό φαινόμενο.

Ο ελληνικός φασισμός δεν ήρθε από το πουθενά, δεν έπεσε από τα σύννεφα. Ο εκφασισμός της ελληνικής κοινωνίας έχει στρογγυλοκαθίσει σε μια πολύ ισχυρή οικονομική βάση συμφερόντων που διαμορφώθηκε αργά αλλά σταθερά πολύ πιο πριν, την εποχή των παχιών αγελάδων, από τις αρχές και τα μέσα της δεκαετίας του '90 ακόμα. Οι χρυσές ημέρες του ελληνικού καπιταλισμού στηρίχθηκαν στην εκμετάλλευση, τον ιδρώτα και το αίμα μιας εργατικής τάξης που σε μεγάλο βαθμό είχε πολυεθνική προέλευση. Μας ξαφνιάζει το γεγονός ότι οι Χρυσαιγίτες που διατυμπανίζουν ότι όλοι οι ξένοι πρέπει να απελαθούν πουλούσαν προστασία και εκμεταλλεύονταν Πακιστανούς ; Γιατί ; Το ίδιο ακριβώς δεν κάνει επί είκοσι χρόνια κάθε μεγάλο ή μικρό αφεντικό που «σέβεται τον εαυτό του» ; Το πρωί ζητάει φθηνά μεροκάματα για το χωράφι ή την οικοδομή και

το βράδυ στο καφενείο θυμάται ότι είναι ρατσιστής. Το κλειδί εδώ δεν βρίσκεται στο χρώμα του δέρματος αλλά στο χρώμα του χρήματος. Οι ρατσιστές φουρνάρηδες στη Σαλαμίνα συμβίωναν μια χαρά με το μετανάστη υπάλληλό τους. Θυμήθηκαν να τον βασανίσουν και να τον αλυσοδέσουν την ώρα που τους ζήτησε το μεροκάματό του. Το ίδιο και οι αγρότες στη Μανωλάδα. Μια ολόκληρη Ελλάδα πλούτισε, κονόμησε, ή έστω φιλοβουλευτήκε για πολλά χρόνια έτσι. Ολυμπιάδες στήθηκαν, ολόκληρες πόλεις, στάδια, γέφυρες χτίστηκαν, παππούδες και γιαγιάδες γηροκομήθηκαν, χωράφια οργώθηκαν και σπορές μαζεύτηκαν με ξένες πλάτες. Αυτές τις ξένες πλάτες που ακριβώς για να είναι φθηνές, για να είναι καμιά φορά ακόμα και «τζάμπα» έπρεπε να ανήκουν σε ανθρώπους κυνηγημένους, παράνομους, χωρίς χαρτιά και δικαιώματα. Για να μην αναφερθούμε στα κυκλώματα λευκής σαρκός και σε ολόκληρο το νταραβέρι της νύχτας που αναβαθμίστηκε σε δυσθεώρητα ύψη. Εδώ συνηθίσαμε να βλέπουμε μόνο ότι έλαμπε κάτω από το κόκκινο φως : Βουλγάρες, Ρωσίδες, Ουκρανές αλλά ποτέ τους πελάτες του κυκλώματος που ήταν αποκλειστικά και μόνο Έλληνες ! Ένα μεγάλο μέρος της αύξησης του ΑΕΠ που έκανε τους Χριστοδουλάκηδες και τους Αλογοσκούφηδες να τρίβουν τα χέρια τους και τους ψηφοφόρους τους να τζογάρουν στα χρηματιστήρια, προήλθε από αυτές ακριβώς τις ξένες πλάτες. Όλα αυτά τα υπόγεια ρεύματα αρπακτικού ρατσισμού και ξενοφοβίας

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΑ ΣΙΔΕΡΑ. ΜΕΓΑΛΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΑΣ,Ε;



που φούσκωσαν την περίοδο της ανάπτυξης δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου στις μέρες της κρίσης να βρουν ταυτότητα στη συμμορία των ναζί, να συγκλίνουν ως θαυμαστές, ψηφοφόροι, μέλη ή και στρατιώτες ακόμη στο μεγάλο ναζιστικό βαλτότοπο όπως όριζε η πολιτική επιλογή των κυβερνήσεων που χρησιμοποιούσαν κρατική καταστολή και φασιστικοποίηση μαζί με μπόλικο πολιτικό μάρκετινγκ, ώστε να περνάνε τα μέτρα και οι πολιτικές χωρίς μεγάλες απώλειες. Όλο αυτό το κοινωνικό κομμάτι που είναι πολύ μεγαλύτερο από την εκλογική βάση της ΧΑ, στηρίζει σήμερα τα μνημόνια και τις κυβερνητικές πολιτικές και στέκεται εχθρικά ενάντια σε κάθε συλλογικό αγώνα, απεργία και διεκδίκηση : αποτελεί τη σκληρή βάση του κοινωνικού αυτοματισμού και σε πείσμα των αριστερών αυταπατών συνιστά μια ακόμα ζωντανή απόδειξη ότι καθολική παλλαϊκή συμμετοχή στους αγώνες ούτε υπήρξε ούτε θα υπάρξει ποτέ ούτε στην κατοχή ούτε τώρα – αντιθέτως ένα μειοψηφικό αλλά σημαντικό κοινωνικό κομμάτι θα συνεργαστεί με την εκάστοτε εξουσία και θα συγκρουστεί αποφασιστικά με το κίνημα. **Αυτό δεν σημαίνει ότι οι άνθρωποι δεν μετατοπίζονται, δεν αλλάζουν απόψεις, στάσεις, πρακτικές. Αν όμως δεν αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα κατάματα δεν μπορούμε να την αλλάξουμε.**

Σήμερα, η κυβέρνηση και οι κάθε λογής μηχανισμοί, επενδύουν στην κοινωνική απάθεια για να προωθήσουν με την ησυχία τους το βασικό τους άμεσο πολιτικό στόχο : την αναδιαμόρφωση του πολιτικού σκηνικού και μιας νέας κόσμιας φασιστικής ακροδεξιάς που θα αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του συνταγματικού «δημοκρατικού» τόξου και ταυτόχρονα, την ανασυγκρότηση σε νέες ελεγχόμενες δομές του παρακράτους και όλου του εγκληματικού – φασιστικού προσωπικού. Θα μείνουμε απαθείς λοιπόν ;

Ο Παύλος δεν πέθανε για το τίποτα.

Δεν πέθανε κυνηγημένος. Έπεσε μαχόμενος. Νίκησε το Φόβο, κοίταξε κατάματα το τέρας, στάθηκε και πολέμησε όταν όλοι γύρω του έκαναν το ακριβώς αντίθετο : έκλειναν τα μάτια και υποχωρούσαν άτακτα, σε κάθε μικρό ή μεγάλο εξευτελισμό, σε κάθε λεηλασία της εργασίας και των δικαιωμάτων τους, σε κάθε καταστροφή της ζωής τους.



**Ως εδώ λοιπόν με το φασισμό.
Φτάνει πια !**

Ως εδώ με τους χθεσινούς φανερούς και σημερινούς κρυφούς εραστές, χρηματοδότες και υποστηρικτές του: επαγγελματίες της πολιτικής και του κίτρινου τύπου, εφοπλιστές, συμβουλάτορες. Ως εδώ με τους κρατικούς επαγγελματίες της καταστολής και τους παρακρατικούς μπράβους.

Η δική μας απάντηση θα δοθεί στους δρόμους, στους αγώνες για ψωμί – παιδεία – ελευθερία, στις συλλογικότητες, τις συνελεύσεις, τα σωματεία μας.

